

hævelse af Indførselsforbudet for Kød til Norge fra de Distrikter i Danmark, der i længere Tid har været fri for Mund- og Klovesyge, det vil praktisk talt sige Landet Nord for Limfjorden. Den interpellierende norske Stortingsmand udtalte blandt andet — jeg udbeder mig den højtærede Formands Tilladelse til at citere nogle faa Linier af den norske Stortingstidendes stenografiske Referat —: „Det har ud over Landet“ — altsaa ud over Norge — „og ogsaa her i Byen“ — altsaa Christiania — „vakt adskillig Opmærksomhed, at Regeringen fremdeles opretholder Forbudet mod Indførsel af Kød fra Danmark eller fra de Distrikter i Danmark, som nu i flere Maaneder har været fri for Mund- og Klovesyge. Det er store Distrikter dernede, som nu i alt Fald et Aars Tid ikke har haft det mindste af denne smitsomme Sygdom.“

Forholdet er det, at der i ca. halvandet Aar lykkeligvis ikke har været noget Tilfælde af Mund- og Klovesyge Nord for Limfjorden. Ved Bekendtgørelse af 10. April 1923 gennemførtes det ogsaa i en tidligere Periode bestaaende Forbud mod fra den øvrige Del af Landet til Egnene Nord for Limfjorden at overføre Kvæg, Faar, Geder og andre klovbærende Dyr, samt Hø og Halm, og siden dette Tidspunkt, altsaa i ca 1½ Aar, har dette Forbud nu været i Kraft, og da Landet Nord for Limfjorden sidst under lignende Forhold og i et lignende Tidsrum havde været fri for Mund- og Klovesyge, blev der 11. August 1922 aabnet for Indførsel til Norge af Kød fra Landet Nord for Limfjorden paa Vilkaar, der nærmere blev aftalt. Nu udtalte den interpellierende norske Stortingsmand som citeret, at det ud over Norge har vakt adskillig Opmærksomhed, at Indførselsforbudet til Trods herfor opretholdes. Jeg vil gerne tilføje, at dette ogsaa her i Landet, i hvert Fald i Landet Nord for Limfjorden, har vakt megen Opmærksomhed, jeg kan ogsaa tilføje, at det har vakt den største Misstemning. Det er her i Landet en ikke ualmindelig Opfattelse, at Henvisning til Mund- og Klovesyge som Begrundelse for det bestaaende Forbud i Virkeligheden kun er en Maske for en af snævre Agrarinteresser dikteret norsk Protektionisme. Nu er Forholdet imidlertid det, at den norske Kød told er forhøjet til 63 Ø. pr. kg. Naar hertil kommer den Beskyttelse, som ligger i Valutaforholdene, skulde det dog i det lange Løb synes vanskeligt overfor den store, forbrugende norske Befolkning at begrunde dette Indførsels-

forbud som en protektionistisk Foranstaltning.

Det ses da ogsaa af Debatten i det norske Storting, at baade den nuværende og den tidligere norske Landbrugsminister alene søgte Begrundelsen for dette Forbud i en formentlig Smittefare. Den nuværende norske Landbrugsminister udtalte bl. a. i Svaret paa Interpellationen, at hvis man havde Sikkerhed for Iagttagelsen af alle de Sikkerhedsforanstaltninger, der veterinært kan sættes op, var det muligt, at man kunde aabne for Indførsel fra Landet Nord for Limfjorden; men, føjede han til, en saadan Sikkerhed kan vi ikke opnaa.

Jeg skal ikke komme ind paa, at der synes at være i hvert Fald adskillige sagkyndige, der mener, at naar de fornødne Forholdsregler iagttages, er der overhovedet ikke forbundet nogen Fare med Indførsel af slagtet Kød, selv fra smittede Distrikter. Det, jeg fæster mig ved, er den norske Landbrugsministers Udtalelse om, at man ikke har kunnet opnaa Sikkerhed for Iagttagelse af de Forholdsregler, der, som han udtrykte sig, veterinært kan sættes op. Jeg har nemlig hidtil opfattet Forholdet saaledes, at man fra den danske Regerings Side har været villig til at garantere Iagttagelsen af alle de Sikkerhedsforanstaltninger, der har været krævet fra norsk Side, og Forholdet er i hvert Fald det, at da der sidst fra 11. August 1922 til 10. April 1923 var Adgang til at indføre Kød til Norge fra Landet Nord for Limfjorden, fandtes der i de herom aftalte Vilkaar en Bestemmelse om, at hvis den norske Regering ønskede at udsende en Veterinær til at kontrollere, at de vedtagne Forholdsregler blev overholdt, skulde denne norske Veterinær have uhindret Adgang til Kontrol og uhindret Adgang til Konference med de danske Myndigheder.

Overfor de Udtalelser af den nuværende norske Landbrugsminister, jeg har citeret, vil jeg derfor gerne opfordre Regeringen til snarest muligt at træde i Forhandling med den norske Regering og overfor denne garantere, at den med alle til Raadighed staaende Midler vil sikre Overholdelsen af de Sikkerhedsforanstaltninger, der, for at bruge den norske Landbrugsministers Udtryk, veterinært kan sættes op, saaledes at vi kan naa til en Løsning af dette Spørgsmaal, der ikke blot er af den største Betydning for det nordlige Jylland, hvis Kvægproduktion gennem lang Tid har været for en væsentlig Del lagt an paa Udførsel til Norge, men som heller ikke turde være uden Betydning for Forholdet